

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni rozhodl samosoudcem Mgr. Lukášem Pišvejcem ve věci

žalobkyně: O. V., státní příslušnost X
bytem X

proti
žalované: Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců
sídlem nám. Hrdinů 1634/3, 140 21 Praha 4

o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 3. 10. 2023, č. j. MV-132070-4/SO-2023,

takto:

- I. Rozhodnutí žalované ze dne 3. 10. 2023, č. j. MV-132070-4/SO-2023, se zrušuje a věc se vrací žalované k dalšímu řízení.
- II. Žalovaná je povinna zaplatit žalobkyni náklady řízení ve výši 4.000 Kč do třiceti dnů od právní moci tohoto rozsudku.

Odůvodnění:

I.

Napadené rozhodnutí

1. Žalobkyně se podanou žalobou domáhá přezkumu rozhodnutí žalované ze dne 3. 10. 2023, č. j. MV-132070-4/SO-2023 (dále jen „*napadené rozhodnutí*“), kterým žalovaná zamítla odvolání žalobkyně a potvrdila rozhodnutí Ministerstva vnitra, odboru azylové a migrační politiky ze dne 15. 6. 2023, č. j. OAM-45229-114/DP-2012 (dále jen „*prvoinstanční*“

Shodu s prvopisem potvrzuje L. C.

rozhodnutí“). Tím byla podle § 44a odst. 3 s odkazem na § 35 odst. 3 a § 37 odst. 2 písm. b) ve spojení s § 56 odst. 1 písm. a) zákona š. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění účinném do 23. 6. 2014 (dále jen „zákon o pobytu cizinců“) zamítnuta žádost žalobkyně o prodloužení platnosti povolení k dlouhodobému pobytu na území za účelem podnikání – OSVČ, neboť žalobkyně nepředložila ve stanovené lhůtě doklady za účelem ověření údajů uvedených v žádosti.

II.

Žaloba

2. Žalobkyně v úvodu žaloby rekapitulovala dosavadní průběh řízení před správními orgány a soudy, jež bylo zahájeno podáním žádosti dne 25. 7. 2012.
3. Žalobkyně namítá, že Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců rozhodovala dle zákona č. 326/1999 Sb. ve znění účinném do 23.6.2014. Z odůvodnění napadeného rozhodnutí není jasné, z čeho vycházel správní orgán při rozhodnutí, jaké znění zákona při svém rozhodnutí aplikoval. Vzhledem k tomu, že řízení bylo zahájeno již v roce 2012 a poslední rozhodnutí bylo vydáno v roce 2023, není jasné, proč byla správním orgánem užitá verze účinná do 23.6.2014. Žalobkyně má za to, že pokud bylo rozhodováno správním orgánem v roce 2023, mělo by být v její prospěch užito platného a účinného právního předpisu v době rozhodování. Správní orgán rozhodl o zamítnutí její žádosti mimo jiné s odkazem na § 37 odst. 2 písm. b) zákona 326/1999 Sb., které ve znění do 23.6.2014 znělo tak, že ministerstvo zruší platnost víza k pobytu nad 90 dnů, jestliže cizinec přestal splňovat některou z podmínek pro udělení víza. V roce 2023 však tento článek již tuto povinnost ministerstvu neukládá. Žalobkyně má tak za to, že není možné, aby správní orgán rozhodl o zamítnutí její žádosti s uvedeným odůvodněním, neboť mu k tomu chybí zákonné zmocnění.
4. Bez ohledu na výše uvedené žalobkyně dále namítá, že správní orgán nesprávně uzavřel, že nepředložila doklady za účelem ověření údajů uvedených v žádosti o dlouhodobé vízum. Správní orgán po žalobkyni požadoval, údajně z důvodu neaktuálnosti údajů, aby předložila mimo jiné doklad o zápisu do příslušného rejstříku. Žalobkyně však namítá, že tento doklad by již součástí spisového materiálu měl být, z odůvodnění rozhodnutí pak není patrné, z čeho vycházel správní orgán, když uzavřel, že údaje již žalobkyní předložené jsou neaktuální. Žalobkyně má za to, že je-li nějaký dokument již součástí spisu, není povinna jej předkládat správnímu orgánu znovu, pokud nedošlo k validní změně zapsaných údajů, což však správní orgán nekonstatoval, resp. neprokázal. Žalobkyně se proto domnívá, že není možné za užití § 56 odst. 1 písm. a) zákona č. 326/1999 Sb., uzavřít, že doklady nepředložila, když tyto jsou součástí spisu a správní orgán neodůvodnil, z čeho dovodil, že nejsou aktuální. Není tak jasné, proč byly znovu požadovány.
5. Žalobkyně dále namítá, že i pokud by zdejší soud vyhodnotil, že byla povinna předložit požadované doklady, pak to nebylo z důvodu toho, že by snad rezignovala na poskytování součinnosti správnímu orgánu. V tomto kontextu je třeba připomenout, že řízení o žádosti žalobkyně běží již více než 10 let. Žalobkyně pak nesouhlasí se závěrem správního orgánu, že by se k délce řízení nemělo přihlížet, resp. že pouhá nepřiměřená délka řízení nemůže mít vliv na případnou zákonnost vydaného rozhodnutí. Žalobkyně má totiž za to, že vzhledem k tomu, že v uvedené době 10 let opakovaně dochází ke zrušování rozhodnutí správních orgánů a novému projednání věci, je evidentní, že nejde toliko o délku řízení, ale o to, že správní orgány opakovaně ve svých rozhodnutích pochybily, což by nemělo

Shodu s prvopisem potvrzuje L. C.

být přičítáno k tíži žalobkyně. Za uvedenou dobu se v životě žalobkyně mnohokrát měnily okolnosti, přesto nemohla změnit účel pobytu (tak, aby odpovídal aktuální situaci). Žalobkyně nesouhlasí se závěrem správního orgánu, že mohla kdykoli žádat o změnu účelu pobytu, když původní rozhodnutí správního orgánu z roku 2012 stavělo na tom, že neměla plnit deklarovaný účel pobytu. § 45 zákona č. 326/1999 Sb. pak normuje, že nové povolení k dlouhodobému pobytu nelze udělit, jestliže cizinec neplnil před podáním žádosti o vydání nového povolení k dlouhodobému pobytu na území účel, pro který mu bylo povolení k dlouhodobému pobytu vydáno. Není tedy možné uzavřít, že žalobkyně mohla bez dalšího požádat o změnu účelu, resp. že by bylo její žádosti vyhověno.

6. Žalobkyně dále namítá, že ze stejného důvodu jí nebylo umožněno podat ani žádost o pobyt trvalý, byť na území republiky pobývá v podstatě více než 15 let. S délkou řízení souvisí i skutečnost, že správní orgány vyžadují doplňování informací pro jejich neaktuálnost často se značnou časovou prodlevou. Řízení, které tak mělo být již dávno vyřízeno, v důsledku změn, jež žalobkyně často nemohla ovlivnit, trpí nyní vadami, které vůbec nemusely nastat, pokud by bylo rozhodnuto v přiměřené lhůtě a rozhodnutí správních orgánů netrpěla vadami (vnitřní rozpory, nedostatečné dokazování atd.). Nutno konstatovat, že de facto bez zavinění žalobkyně již vůbec není řešen stav v době podání žádosti, ale 10 let poté.
7. Žalobkyně se dále domnívá, že správní orgán nesprávně a nedostatečně hodnotil přiměřenost zásahu do jejího rodinného a soukromého života. Správní orgán uzavřel, že výslech žalobkyně a jejího druhu nebyl nezbytný, mimo jiné proto, že toto navrhla až v podaném odvolání. K tomu žalobkyně uvádí, že nemohla předjímat, že správní orgán nepřihlédne k tomu, že s druhem S. A., nar. X, jsou partneři více než 13 let, ale bude přihlížet jen k soužití o délce 1,5 roku. V řízení bylo od roku 2012 opakovaně na jejich soužití poukazováno. Žalobkyně má tak za to, že správní orgán měl výslech provést tak, aby mohl řádně zhodnotit přiměřenost zásahu do jejího rodinného a soukromého života. S návrhem žalobkyně na přehled všech pobytových oprávnění druhu žalobkyně, tedy od roku 2012, se správní orgán pak nevypořádal. Žalobkyně má i tak za to, že soužití přes 1,5 roku je dostatečné proto, aby na něj bylo hleděno jako na trvalý partnerský vztah. Je tedy zarážející, že správní orgán uzavřel, že tato délka je v podstatě nedostatečná, když v případě povolení k přechodnému pobytu vzdáleného rodinného příslušníka občana EU by dostačovala. Pokud by byla žalobkyně nucena opustit Českou republiku, došlo by k narušení partnerského vztahu, což by odporovalo právu na respektování rodinného života garantovaného Evropskou úmluvou o ochraně lidských práv. Žalobkyně nemá jinou blízkou rodinu, než je její druh, takže odloučení od něj by zcela evidentně bylo nepřiměřeným zásahem do jejího rodinného života, ale i do rodinného život a jejího druhu. Žalobkyně pak namítá, že se správní orgán při hodnocení přiměřenosti neřídil závazným stanoviskem zdejšího soudu, které vyslovil v rozsudku č.j. 57 A 22/2020- 39 ze dne 17.8.2021, kdy mimo jiné uvedl, že *„Soud zdůrazňuje, že otázku přiměřenosti dopadů správních rozhodnutí do soukromého a rodinného života žalobkyně je třeba v nyní projednávané věci hodnotit zvlášť citlivě s ohledem na extrémní délku trvání řízení o její žádosti, na které se žalobkyně nijak nepodílela (například obstrukčním jednáním). V tomto směru je třeba mít na paměti, že za téměř jednu dekádu života na území České republiky si cizinec zde může vytvořit pevné životní vazby, zatímco vztah k zemi jeho původu může být značně oslaben. K tomu ostatně zřejmě došlo i v tomto případě, neboť jak žalobkyně uvedla při soudním jednání, v důsledku úmrtí matky na Ukrajině a partnerského vztahu realizovaného na území ČR, již nemá ke své zemi původu žádné vztah a veškeré zázemí má v České republice.*

Shodu s prvopisem potvrzuje L. C.

Správní orgány se proto z těchto důvodů budou muset otázkou přiměřenosti zabývat opakovaně, zjistí aktuální skutkový stav a při zohlednění výše uvedených výjimečných faktorů projednávané věci tuto otázku řádně vyhodnotí.“ Správní orgán naopak uzavřel, že vzhledem k věku žalobkyně má za to, že si žalobkyně vytvořila, resp. má vybudované sociokulturní a ekonomické vazby na Ukrajině. Tento závěr však není podložen žádným důkazem, ani tvrzením jiného subjektu než správního orgánu a rozhodně není zvlášť citlivým hodnocením věci, jak požadoval zdejší soud. Žalobkyně naopak prokázala, že žije již 15 let na území České republiky, tedy více než polovinu jejího dospělého života. Má zde druhá, tedy v podstatě jedinou blízkou osobu a jediné socioekonomické zázemí. Žalobkyně zároveň na běžné komunikační úrovni plynně ovládá český jazyk. Na Ukrajině nemá žádnou blízkou rodinu ani majetek a v případě zamítnutí její žádosti by byla nucena se vrátit na Ukrajinu, kde nemá žádné zázemí a nemá se tak de facto kam vrátit. Žalobkyně má za to, že je evidentní, že má pevné životní vazby v České republice a nikoli na Ukrajině. Zamítnutí její žádosti je navíc zcela jistě nepřiměřené i v návaznosti na nyní probíhající válku na Ukrajině, kdy by byla ohrožena v případě návratu na životě a zdraví. Zároveň je třeba neopomenout i skutečnost, že v případě konečného zamítnutí její žádosti by doba strávená na území České republiky nebyla započitatelná pro případnou žádost o trvalý pobyt. Toto by byl rovněž zásadní a nepřiměřený zásah do jejího života, když fakticky na území České republiky žije 3 x déle, než je zákonem požadovaná doba. V této souvislosti žalobkyně uvádí, že nemá jakkoli zajištěno, že by v případě pravomocného zamítnutí její žádosti obdržela vízum za účelem rodinným, či strpení. Zároveň zvýše zmíněného důvodu války nelze po žalobkyni požadovat, aby odjela na Ukrajinu a tam si požádala o vízum. Skutečnost, že by mohla požádat o upuštění od osobního podání, opět žalobkyni nezaručuje, že by této žádosti bylo vyhověno. Je nepochybné, že sám správní orgán není přesvědčen o stoprocentním výsledku jím navrhovaných možných řešení pobytového oprávnění žalobkyně po případném zamítnutí její žádosti. V takovém případě je však dle žalobkyně obava nuceného návratu na území Ukrajiny, kde zuří válečný konflikt, zcela jistě skutečností, která má zásadní vliv na přiměřenost rozhodnutí. K tomuto žalobkyně odkazuje na shodný případ, který rozhodoval Nejvyšší správní soud (víc rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 3. 2021, čj. 1 Azs 310/2020 - 37). Soud zde uvedl: „*Správní orgány vyšly z toho, že stěžovatelka neztrácí možnost si o pobytové oprávnění požádat po uplynutí zkušební doby podmíněného propuštění z výkonu trestu odnětí svobody. Podle kasačního soudu však nelze předvídat, že neudělení přechodného pobytu a vycestování stěžovatelky zpět do Vietnamu bude mít skutečně dočasný účinek, protože získání pobytového oprávnění v budoucnu nemá stěžovatelka nijak zaručeno.*“ Bez ohledu na uvedené má žalobkyně za to, že pokud jde o veřejný zájem, pak v tuto chvíli převažuje zájem na tom, aby jí bylo pobytové oprávnění uděleno, neboť vzhledem k extrémní délce trvání řízení, které jakkoli nezpůsobila žalobkyně, je v zájmu většiny, aby bylo řízení vyřízeno kladně, což v podstatě vyjádřil i zdejší soud ve svém rozhodnutí. Žalobkyně neporušila žádnou zákonem danou povinnost. Pokud jde o správním orgánem tvrzenou nedostatečnou součinnost v případě posouzení přiměřenosti, má žalobkyně za to, že skutečnost, že v České republice žije více než 15 let a má zde dlouholetého druhá, je podstatnou informací, kterou správní orgán disponoval a nedopustila se tak žádného pochybení. Žalobkyně tak trvá na tom, že rozhodnutí o zamítnutí její žádosti nepřiměřeně zasáhlo do jejího soukromého a rodinného života, neboť stěží si lze představit větší zásah do rodinného a soukromého života, než v momentě, kdy je jediná blízká osoba žalobkyně na území České republiky, má zde domov a přátele a ona sama na Ukrajině nežila více než polovinu svého

dospělého života. V tomto ohledu je tak dle žalobkyně prokázáno, že rozsah jejich rodinných vazeb je natolik široký a ustáleny, že převáží jakékoli nedostatky v jejím podání.

8. Žalobkyně ze shora uvedených důvodů navrhla, aby soud napadené rozhodnutí zrušil a věc vrátil žalované k dalšímu řízení.

III.

Vyjádření žalované k žalobě

9. Žalobkyně namítá, že vzhledem k tomu, že řízení bylo zahájeno již v roce 2012 a poslední rozhodnutí bylo vydáno v roce 2023, není žalobkyni jasné, proč byla správním orgánem užitá verze účinná do 23. 6. 2014. Komise konstatuje, že při rozhodování správní orgán postupuje podle právní úpravy platné v době podání žádosti.
10. Komise uvádí, že správní orgán I. stupně nepochybil, když žádost o vydání povolení k dlouhodobému pobytu žalobkyni neudělil, neboť tato nepředložila ve stanovené lhůtě doklady za účelem ověření údajů uvedených v žádosti, a to aktuální doklad o zápisu do příslušného rejstříku, seznamu nebo evidence, aktuální doklady prokazující bezdlužnost cizince, doklad o cestovním zdravotním pojištění na dobu předpokládaného pobytu, platební výměr daně z příjmu a doklady prokazující živnost podle § 103 písm. s) zákona č. 326/1999 Sb. od roku 2021 do současné doby. Komise v této souvislosti odkazuje na rozsudek Nejvyššího správního soudu č. j. 1 As 68/2008 ze dne 17. 12. 2008, který uvedl, že „Správní orgán vychází při vydání rozhodnutí ze skutkového a právního stavu, který zde je v době rozhodování. Totéž platí i o rozhodnutí odvolacího správního orgánu (např. již rozhodnutí prvorepublikového NSS ze dne 20. 10. 1925, sp. zn. 8179/25, Boh. A. č. 5975/26), což lze dovodit i z § 75 odst. 1 s. ř. s. Pokud správní soud přezkoumává rozhodnutí správního orgánu (zpravidla odvolacího orgánu) dle skutkového a právního stavu, který zde byl v době rozhodování správního orgánu, pak i samo rozhodnutí (odvolací) musí vycházet ze stavu v době svého vydání.
11. Žalobkyně namítá, že nebyla dodržena zákonná lhůta pro vydání rozhodnutí. K tomu Komise podotýká, že v případě nedodržení zákonných lhůt pro vydání rozhodnutí ve věci žádosti o prodloužení platnosti povolení k dlouhodobému pobytu karty může žalobkyně využít svého zákonného práva a domáhat se v souladu se zákonem č. 500/2004 Sb. ochrany před nečinností podle ustanovení § 80 zákona č. 500/2004 Sb. Kromě toho Komise odkazuje na rozsudky Nejvyššího správního soudu (např. 6 As 50/2003, 9 As 114/2011, 2 Afs 96/2004 – 85), dle kterých lhůty k vydání rozhodnutí jsou lhůtami pořádkovými, s jejímž eventuálním nedodržením zákonodárce nespojuje žádné právní následky.
12. K námitce žalobkyně, že si nemohla podat žádost o změnu účelu pobytu, Komise nepřihlédla, neboť do pravomocného ukončení řízení o žádosti o prodloužení platnosti povolení k dlouhodobému pobytu se ve smyslu § 47 zákona č. 326/1999 Sb. považuje povolení k dlouhodobému pobytu za platné, tudíž žalobkyně mohla kdykoliv v průběhu vedení řízení požádat o změnu účelu pobytu ve smyslu § 45 zákona č. 326/1999 Sb.
13. Žalobkyně namítá, že správní orgán nesprávně a nedostatečně hodnotil přiměřenost zásahu do jejího rodinného a soukromého života. V této souvislosti Komise zdůrazňuje, že se správní orgány ve svých rozhodnutích zásahem do rodinného a soukromého života žalobkyně zabývaly dostatečně a Komise odkazuje na odůvodnění rozhodnutí správního orgánu I. stupně a Komise. V této souvislosti dále uvádí, že žalobkyně není vyhošťována ani jí není zakazován pobyt na území České republiky. Komise toliko pro informaci

Shodu s prvopisem potvrzuje L. C.

připomíná, že žalobkyně je státním příslušníkem Ukrajiny, přičemž již dne 11. 6. 2017 se stalo účinným nařízení EP a Rady (EU) č. 2017/850, kterým se mění nařízení EP a Rady (EU) 539/2001, kterým je stanoven seznam třetích států, jejichž státní příslušníci nemusí mít pro překračování hranic vízum. Tato změna umožnila občanům Ukrajiny (držitelům ukrajinských biometrických pasů) vstupovat na území EU bez víza, resp. setrvat na území EU do 90 dnů v průběhu jakéhokoliv 180denního období. Žalobkyně má rovněž s ohledem na vojenský konflikt na Ukrajině možnost zachovat své pobytové oprávnění na území, a to podáním žádosti o dlouhodobé vízum podle § 33a odst. 1 písm. a) zákona č. 326/1999 Sb. na pracovišti správního orgánu I. stupně. Pokud žalobkyně zmiňuje vztah s druhem, navázaný v době pobytu na území, pak tato skutečnost sama o sobě není důvodem pro prodloužení platnosti povolení k dlouhodobému pobytu za účelem podnikání, pokud žalobkyně nesplňuje zákonem požadované podmínky.

IV.

Ústní jednání

14. V rámci ústního jednání žalobkyně setrvala na svých dosavadních tvrzeních. Žalovaný se k jednání nedostavil.

V.

Posouzení věci soudem

15. V souladu s § 75 odst. 1, 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „ř. s.“) vycházel soud při přezkoumání napadeného rozhodnutí ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu, a napadené rozhodnutí přezkoumal v mezích žalobních bodů uplatněných v žalobě.

VI.

Rozhodnutí soudu

16. Žaloba je důvodná.
17. Úvodem je nezbytné předeslat, že žádost žalobkyně o prodloužení povolení k dlouhodobému pobytu byla podána dne 25.7.2012, přičemž, jak je patrné z obsahu správního spisu, průběh řízení o žádosti byl stížen opakovanými obdobími nečinnosti správních orgánů, které nelze klást k tíži žalobkyni. Zároveň platí, že rozhodnutí žalovaného byla opakovaně podrobena přezkumu ze strany zdejšího soudu s tím, že již dvakrát došlo k jejich zrušení pro nezákonnost (rozsudkem ze dne 1. 11. 2016, č. j. 57 A 147/2015–66, rozsudkem ze dne 17. 8. 2021, č. j. 57 A 22/2020-39).
18. Stejně jako v minulém kole soudního přezkumu se i tentokrát soud plně ztotožnil s úvahami správních orgánů týkajícími výzvy k doložení aktuálních podkladů pro posouzení žádosti. Vzhledem k délce řízení v posuzované věci mohlo dojít ke změně rozhodných okolností, proto požadavek na předestření aktuálního skutkového stavu a jeho doložení příslušnými podklady byl zcela logický a souladný se zákonem. Zároveň se žalobkyně mylí, pokud má za to, že správní orgány aplikovaly nesprávnou právní úpravu. V řízení bylo postupováno podle právní úpravy platné v době jeho zahájení, což představuje standardní postup, ledaže by některá z novelizací zákona o pobytu cizinců obsahovala zvláštní přechodné ustanovení, které by aplikaci tohoto principu vylučovalo. Taková speciální právní úprava však přijata nebyla.

19. Odlišný pohled na zákonnost napadeného rozhodnutí má však soud stran posouzení otázky přiměřenosti jeho dopadů do soukromého a rodinného života žalobkyně. Žalovaný, resp. prvoinstanční orgán, postupoval tak, že žalobkyni vyzval k přdestření skutkové verze reality týkající se této otázky, žalobkyní sdělené informace vyhodnotil v tom směru, že z nich nevyplývá žádná skutečnost takové intenzity, která by odůvodňovala další setrvání žalobkyně na území ČR na základě posuzované žádosti. Zároveň správní orgány uzavřely, že právní řád žalobkyni poskytuje jiné nástroje potenciálního řešení její pobytové situace.
20. V obecné rovině by snad bylo možné s výše uvedenými závěry správních orgánů souhlasit, ale je třeba si uvědomit, že případ žalobkyně je naprosto výjimečný, vymykající se běžné praxi žalovaného i zdejšího soudu v důsledku extrémní délky řízení dosahující téměř 12 let. Tuto závažnou a významnou skutečnost správní orgány zcela opomenuly při vážení otázky přiměřenosti dopadů rozhodnutí, byť jim byla známa z úřední činnosti. Právě optikou neakceptovatelné délky řízení je přitom třeba na danou otázku nahlížet. Je sice pravdou, že průtahy žalovaného bez dalšího nemůžu způsobit nezákonnost napadeného rozhodnutí, nicméně takto dlouho trvající nečinnost, kterou nelze přičítat žalobkyni, nemůže zůstat bez významu, a je třeba ji zohlednit právě v rámci posouzení přiměřenosti. Je nezbytné si uvědomit, že v právním státě není akceptovatelné vedení řízení o takto běžném předmětu, který se nijak nevymyká standardu činnosti žalovaného, po více než jednu dekádu – pokud už k takovému stavu dojde, musí se správní orgány s touto skutečností zvláště zevrubně vypořádat, neboť je velice pravděpodobné, a to pouze na základě prostého plynutí času, že cizinec se v takovém případě do společnosti pevně integroval. Ostatně povinnost citlivého vážení situace žalobkyně byla správním orgánům uložena včetně důsledného zvážení faktoru času již v posledním zrušujícím rozsudku. Je bohužel třeba konstatovat, že napadené, ani prvoinstanční rozhodnutí těmito požadavkům nedostálo. Ač soud nemůže nahrazovat činnost správních orgánů a předjímat jejich skutkové úvahy, zdůrazňuje, že k tomu, aby v navazujícím řízení nebyla konstatována nepřiměřenost rozhodnutí, musely by vyvstat na straně žalobkyně okolnosti zásadního významu, v důsledku nichž by převážil zájem České republiky na tom, aby žalobkyně opustila území ČR (například páčání protiprávního jednání, neplacení daní apod.). Soud k tomu uvádí, že z aktuálního obsahu správního spisu žádné takové skutečnosti nevyplývají, právě naopak se pobyt žalobkyně na území jeví jako zcela bezproblémový.
21. Vzhledem k tomu, že žaloba byla důvodná, soud napadená rozhodnutí zrušil pro nezákonnost (§ 78 odst. 1 s. ř. s.). S ohledem na zrušení napadeného rozhodnutí, soud současně vyslovil, že se věc vrací žalovanému k dalšímu řízení (§ 78 odst. 4 s. ř. s.). Správní orgán je v dalším řízení vázán právním názorem, který soud vyslovil ve zrušujícím rozsudku (§ 78 odst. 5 s. ř. s.).

VII.

Náklady řízení

22. Podle § 60 odst. 1 s.ř.s. má právo na náhradu nákladů řízení žalobkyně, když měla ve věci plný úspěch. Soud jí přiznal náhradu zaplaceného soudního poplatku ve výši 3.000 Kč za podanou žalobu a soudního poplatku ve výši 1.000 Kč za podaný návrh na přiznání odkladného účinku. Náhradu jiných účelně vynaložených nákladů žalobkyně nepožadovala. Žalované byla stanovena pariční lhůta, již soud vzhledem k možnostem žalované platbu realizovat považuje za přiměřenou.

Shodu s prvopisem potvrzuje L. C.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost. Kasační stížnost musí být podána do dvou týdnů po doručení rozsudku. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu; lhůta je zachována, byla-li kasační stížnost podána u Krajského soudu v Plzni.

Pokud kasační stížnost svým významem podstatně nepřesahuje vlastní zájmy stěžovatele, odmítne ji Nejvyšší správní soud pro nepřijatelnost (§ 104a odst. 1 s. ř. s.).

Plzeň dne 30. července 2024

Mgr. Lukáš Pišvejc v.r.
samosoudce

Shodu s prvopisem potvrzuje L. C.